

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 388/2012-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. S. K., L., zastúpenej advokátom Mgr. T. S., V., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 226/2004 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 47/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. S. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2012 doručená sťažnosť JUDr. S. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie

svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 226/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 47/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“).

2. Návrhom podaným na okresnom súde 29. júna 2004 uplatnila voči sťažovateľke a jej manželovi JUDr. I. S., vtedajšia správkyňa konkurznej podstaty L., s. r. o. L. v konkurze, z titulu bezdôvodného obohatenia sumu 1 900 000 Sk s príslušenstvom. Správkyňa konkurznej podstaty návrh odôvodnila tým, že sťažovateľka mala s manželom získať majetkový prospech na úkor úpadcu. Konanie je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 226/2004, jeho účastníkmi je sťažovateľka a jej manžel v procesnom postavení odporcov a navrhovateľkou je spoločnosť L., s. r. o. L. v konkurze, v zastúpení správcom konkurznej podstaty (ďalej len „správca“). Po podaní návrhu došlo k zmene v osobe správcu, s čím bolo spojené odovzdanie všetkých dokladov týkajúcich sa konkurzného konania. Pretože nedošlo k úplnému odovzdaniu agendy týkajúcej sa konkurzného konania, bol na nariadených pojednávaniach na okresnom súde opakovane správca navrhovateľky neprítomný. Z uvedeného dôvodu okresný súd uznesením sp. zn. 12 C 226/2004 zo 4. novembra 2005 podľa § 109 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) konanie prerušil. Okresný súd rozhodol o pokračovaní v konaní uznesením z 1. apríla 2008, pretože uplynula dostatočne dlhá doba na to, aby správca mohol zabezpečiť kompletnú agendu konkurzného konania. Vo veci samej rozhodol okresný súd rozsudkom z 11. júla 2011 tak, že návrh v celom rozsahu zamietol a zaviazal navrhovateľku nahradiť sťažovateľke a jej manželovi trovy konania. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala navrhovateľka odvolanie a sťažovateľka návrh na opravu odôvodnenia rozsudku okresného súdu z 11. júla 2011. Okresný súd na základe tohto návrhu opravným uznesením z 12. septembra 2011 opravil označenie navrhovateľky v záhlaví rozsudku a v časti odôvodnenia rozsudku opravil meno Ing. arch. M. C. na meno Ing. arch. M. C. V ostatnom nevyhovelo

návrhu na doplnenie odôvodnenia rozsudku a podľa § 165 ods. 2 OSP predložil vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

O odvolaní navrhovateľky rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 13 Co 47/2011 z 15. decembra 2011 tak, že zrušil rozsudok okresného súdu z 11. júla 2011 v spojení s opravným uznesením z 12. septembra 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu z dôvodu podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP, pretože postupom okresného súdu sa navrhovateľke odňala možnosť konať pred súdom. Z toho dôvodu zároveň považoval krajský súd za bezpredmetné rozhodovať o návrhu sťažovateľky na opravu odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu. Uznesenie krajského súdu z 15. decembra 2011 nadobudlo právoplatnosť 2. februára 2012. V čase podania sťažnosti ústavnému súdu je preto vec opätovne na okresnom súde.

3. Sťažovateľka poukazuje predovšetkým na neúmernú dĺžku konania okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 12 C 226/2004, ktoré trvá už osem rokov, no stále nie je právoplatne skončené. Sťažovateľka v sťažnosti poukázala na viaceré pojednávania, ktoré okresný súd odročil z dôvodu neúčasti navrhovateľky, prípadne jej právnej zástupkyne. Podľa sťažovateľky ide o účelové prietahy navrhovateľky, resp. jej právnej zástupkyne, ktoré okresný súd dlhodobo toleruje. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla:

„Samosudca takmer osem rokov bral na vedomie a akceptoval iba navrhovateľom, resp. jeho právnym zástupcom – advokátom uvádzané dôvody neúčasti bez toho, aby bližšie preveril a zvažil ich závažnosť aj z hľadiska toho, či zo strany navrhovateľa nejde len o snahu účelovo predlžovať konanie. ...

Opísané skutočnosti spôsobujú veľkú traumy a právnú neistotu nielen vo mne, ale aj v celej mojej rodine, a ani netušíme, kedy sa vlastne dočkáme zákonného, spravodlivého a ústavne konformného konečného rozhodnutia vo veci.“

4. Sťažovateľka tiež vyjadrila nespokojnosť s postupom okresného súdu v napadnutom konaní, pretože neboli zabezpečené dokumenty preukazujúce opodstatnenosť uplatneného nároku v originálnom vyhotovení. Zároveň podľa jej názoru neboli zohľadnené jej námietky týkajúce sa nedostatku aktívnej legitímácie na strane navrhovateľky, ako aj

pasívnej legitímácie sťažovateľky a jej manžela. Sťažovateľka v napadnutom konaní opakovane namietala proti právnomu zastupovaniu navrhovateľky advokátkou JUDr. I. S., ktorá ešte ako správkyňa podala proti sťažovateľke a jej manželovi návrh na okresnom súde.

Preto podľa názoru sťažovateľky postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ale aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 47/2011 bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol takto:

„Základné právo JUDr. S. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na prerokovanie veci v primeranej lehote a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR postupom Okresného súdu v Poprade v konaní vedenom pod Č. 12C 226/2004 a postupom Krajského súdu v Prešove v odvolacom konaní vedenom pod č. 13Co 47/2011 porušené bolo.

Ústavný súd SR prikazuje Okresnému súdu v Poprade vo veci vedenej pod č. 12C 226/2004 konať a rozhodnúť bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd SR súčasne priznáva sťažovateľke JUDr. S. K. finančné zadosťučinenie v celkovej výške 80.000,-Eur (slovom: osemdesiat tisíc eur), ktoré sú povinní porušovatelia jej základných práv - Okresný súd v Poprade a Krajský súd v Prešove vyplatiť jej spoločne a nerozdielne naraz bezhotovostne v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci podanej sťažnosti, a to na účet sťažovateľky JUDr. S. K. vedený v U. a.s. pobočka L., č. ú. ...

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľke trovy konania a právneho zastúpenia, ktoré budú z jej strany vyčíslené v lehote do 3 dní odo dňa prevzatia výzvy z Ústavného súdu SR.“

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, I. ÚS 124/03).

8. Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Sťažovateľka sa domáha ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ako aj postupom krajského súdu v napadnutom konaní. Zároveň však podľa sťažovateľky postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 226/2004

9. Podľa sťažovateľky postupom okresného súdu v napadnutom konaní dochádza k „*permanentnému*“ porušovaniu jej základného práva na prerokovanie veci bez

zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto sa sťažovateľka podanou sťažnosťou domáha ochrany týchto svojich práv.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 63/07, III. ÚS 297/07) vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 3 ods. 7 a § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Týmto právnym prostriedkom je sťažnosť na prietahy v konaní adresovaná predsedovi príslušného súdu. Vyčerpanie tohto právneho prostriedku ústavný súd nevyžaduje v prípadoch, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

10. Sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, nepreukázala reálne splnenie tejto podmienky, t. j. že podala sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní adresovanú predsedovi krajského súdu z dôvodu podľa § 63 ods. 2 zákona o súdoch. Sťažovateľka iba v texte sťažnosti uvádza, že sa „... *priamo u nadriadeného konajúceho zákonného samosudcu sťažovala na postup v konaní č. 12C 226/2004...*“, z čoho však nemožno nepochybné usúdiť, že sťažovateľka vyčerpala tento právny prostriedok a že išlo skutočne o sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch.

Ústavný súd zastáva názor, že povinnosť vyčerpania dostupných a účinných prostriedkov ochrany základných práv a slobôd, porušenie ktorých sťažovateľ

pred ústavným súdom namieta, tiež vyžaduje, aby sťažovateľ konal v súlade s pravidlami, ktoré s uplatnením daného prostriedku súvisia. Nekonanie týmto spôsobom alebo chyba pri vyžadovanom postupe má za následok nesplnenie sťažovateľovej povinnosti vyčerpať dostupný prostriedok ochrany svojich práv (napr. III. ÚS 44/03).

11. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že sťažovateľka nepreukázala vyčerpanie účinného prostriedku ochrany označených práv, ktorým je v tomto prípade sťažnosť na priet'ahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 226/2004

12. Ústavný súd vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením krajského súdu z 15. decembra 2011 bol zrušený rozsudok okresného súdu z 11. júla 2011 v spojení s opravným uznesením z 12. septembra 2011 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Napadnuté konanie

okresného súdu nie je stále právoplatne skončené, okresný súd vec opätovne prerokuje a následne vo veci rozhodne. Sama sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že vec sa od 23. januára 2012 opäť nachádza na okresnom súde. Sťažovateľka preto môže v plnom rozsahu uplatňovať svoje návrhy a argumenty v konaní pred okresným súdom, prípadne následne podaním odvolania, pokiaľ dospeje k názoru o pochybeniach v konaní či rozhodnutí okresného súdu. V tomto štádiu konania je preto plne v právomoci okresného súdu poskytnúť plnohodnotnú ochranu právam sťažovateľky. Z toho zároveň vyplýva, že ústavný súd v tomto štádiu konania nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti voči napadnutému konaniu okresného súdu.

13. Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 47/2011

14. Krajský súd uznesením z 15. decembra 2011 zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 12 C 226/2004 z 11. júla 2011 v spojení s opravným uznesením z 12. septembra 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uznesenie krajského súdu z 15. decembra 2011 nadobudlo právoplatnosť 2. februára 2012. Týmto dňom je zároveň právoplatne skončené napadnuté konanie krajského súdu. Sťažnosť sťažovateľky bola doručená ústavnému súdu 11. júna 2012.

Podľa sťažovateľky napadnutým konaním krajského súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka však sťažnosť v tejto časti vôbec neodôvodnila, jej argumentácia sa týkala iba napadnutého konania okresného súdu. Aj napriek tomu však ústavný súd podrobil skúmaniu aj napadnuté konanie krajského súdu.

15. V nadväznosti na zistený skutkový stav ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoj právny názor tvoriaci súčasť jeho ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmieta ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05; IV. ÚS 237/09, m. m. II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažnosť bola doručená ústavnému súdu v čase, keď bolo napadnuté konanie krajského súdu už štyri mesiace právoplatne skončené, a teda už nemohlo dochádzať ani k prípadnému porušovaniu práv sťažovateľky. Na tomto základe ústavný súd po predbežnom prerokovaní s prihliadnutím na zmysel a účel základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dospel k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, čo odôvodňuje jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Sťažovateľka sa domáhala aj ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré mali byť porušené napadnutým konaním krajského súdu. Krajský súd vydal 15. decembra 2011 uznesenie, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu z 11. júla 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 292/09). Podanie sťažnosti po uplynutí uvedenej lehoty

je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Uznesenie krajského súdu z 15. decembra 2011, ktorým bolo napadnuté konanie skončené, nadobudlo právoplatnosť 2. februára 2012. Sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 11. júna 2012, teda zrejme po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zároveň podaná oneskorene, čo odôvodňuje jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Vzhľadom na uvedené rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2012